

Északi monda

Járt a rénszarvasaival,
nem tudva a világról.
Szállt a havon, mint a vihar,
gyors kutyafogatával.

De házat emeltek neki —
körül falak és parkett.
Most tátott szájjal nézdeli —
hát ez meg minek kellett?

Nem alhat... Az ablak alatt
mintha bógne üvöltve
valami hang. Fejszét ragad,
lyukat vág a tetőbe.

Felszed egy kunyhónyi helyet
az apró parkettfából.
Kunyhót rak, abban szít tüzet
és álmodik a nyárról.

Szava egyre csöndesedik:

„Szállj, Szellem, szállj bolyongva...”

A földön mi meg nem esik!

Vagy tán följebb — ki tudja.

JUHÁSZ GYULA SZOBRA A DÓM TÉREN